

[Landbrugsministeren.]

ser. Hvorfor har man ikke her stillet det samme forslag om, at landbruget kan fastsætte dem efter monopoltilsynets godkendelse af produktionsprisen? Der må jo ligge et eller andet for mig — jeg vil ikke sige uforståeligt, men i hvert fald endnu ikke klarlagt bag ved, at man har varierende opfattelser med hensyn til de to lovforslag. Jeg lagde mærke til, at det ærede medlem sagde, at de var principielt imod disse priser; hvorfor tillader deres principper dem så at gå ind for det i det ene tilfælde og hindrer dem i at gøre det i det andet tilfælde? Jeg overlader ganske til det ærede medlem, hvorvidt han vil svare herpå, da det er et spørgsmål, der drejer sig om kornloven, eller om partiets ordfører for så vidt angår kornlovsforslaget vil tage det op til nærmere behandling ved dette forslags tredje behandling.

Må jeg så endelig sige, at det har hele tiden været meningen, at konsummejerierne skulle tages med på råd ved administrationen af loven, og derfor var det ikke svært for mig at give tilsagn om noget, som jeg finder ganske naturligt.

Carl Petersen: Jeg lyttede med megen interesse, da det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen prøvede at forklare og udlægge, hvordan han mente man kunne finde en produktionspris. Jeg fik i hvert fald bekræftet den opfattelse, at det vil blive meget svært, for hvordan kan man finde et gennemsnit for produktionsprisen? Produktionsprisen må være den pris, man producerer en vare til på billigst mulig måde. Man kan gøre meget, når det gælder om at finde et gennemsnit, men ikke når man taler om produktionsprisen, altså hvad det har kostet at fremstille en vare med en passende fortjeneste. Man kan formentlig ikke have den tanke, at man tager dem, der producerer dyrest, og dem, der producerer billigst, og putter dem i samme kasse og dividerer med 2 og så siger, at man har fundet produktionsprisen. Det må være en umulig tankegang, og det er en af de ting, der beviser, at det bliver meget svært at finde produktionsprisen.

Det næste, jeg fik besked på, og som jeg også synes er meget værdifuldt, er, at det er venstres opfattelse, at man først skal finde

produktionsprisen. Lad os da gå ud fra, at den kan findes på en eller anden måde, som det ærede medlem her giver udtryk for. Man vil altså finde produktionsprisen, og man siger til forbrugerne på hjemmemarkedet: det er ret og rimeligt, at den vare, I køber, skal I betale med den pris, det koster at producere den. Så må man finde sig i det, men det vil altså sige, at hvis eksportprisen kommer til at ligge over, skal hjemmemarkedet ikke alene betale det, det koster at producere den vare, det køber, og et passende beløb i fortjeneste, men det skal også betale over den pris, for, siger det ærede medlem, vi afsætter jo kun en tredjedel — jeg tror, det var det tal, det ærede medlem nævnede, og det skal nok være rigtigt — på hjemmemarkedet. Hjemmemarkedet skal altså kompensere de to tredjedele. Ja, så er man inde på det, man kalder planøkonomi. Jeg tror, det må betegnes som overplanøkonomi, hvis man går den vej. Jeg er glad for, at jeg fik i det mindste dette ud af denne debat.

Jeg vil sige til det ærede medlem hr. Poul Møller, at jeg beklager, hvis jeg efter den nye forretningsorden har overskredet min kompetence. Jeg havde ikke i tanken, at jeg var udvalgets ordfører. Det er vel rigtigt, at man ved anden behandling over for det høje ting gør nogle bemærkninger om udvalgets arbejde, og når jeg så er første taler, er det ganske naturligt, at det er mig, der gør det, men jeg skal gerne huske det og overlade til de konservative at gøre det næste gang, så kan jeg tage et andet udgangspunkt for den tale, jeg vil holde.

Det ærede medlem mente, sådan forstod jeg det, at jeg havde stillet det for skarpt op, når jeg talte om, at det var landbrugsministeren, der havde ansvaret, men det ærede medlem sagde selv, at ministeren havde ansvaret. Så er det kun et spørgsmål om, hvad det er, han skal tage ansvaret for. Jeg tror altså, det ville forme sig således, hvis venstres ændringsforslag blev vedtaget, at landbruget ville prøve at stille sine krav, og de ville nok komme til at ligge i overkanten, og så havde ministeren ansvaret. Over for dette sagde jeg: hvis han siger ja, får han skyld for, at det er ham, der forhøjer priserne, og siger han nej, skælder landbruget ham ud, fordi